

Kjøbenhavnsposten.

Redigeret og udgiven af A. P. Liunge.

11te Aarg.

Løvedag d. 11. Marts 1837.

Nr. 71.

Foriendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Hertugdømmerne.

Nyheds-Post.

Kjøbenhavn, den 11te Marts 1837. Bulletin den 11te Marts: „Hs. Majestæt Kongen har havt flere Times beroligende Søvn i Nat, Hosten er løs og Befindendet bedre.“

— Vi have i et foregaaende Nummer atter udtalt et Ønske, der længe er bleven næret af vore Søfficierer, vore Hændende, ja vi kunne gjerne sige, af hele Nationen, at nemlig vort Orlogsslag, der engang nød saa stor Ansæelse i Middelhavet, dog atter engang maatte vise sig i de Faryande, fra hvilke den danske Fragthandel næsten ganske er bleven fortrængt, tildeels af Mangel paa den Lillid, som i Levanten kun kan opnaaes ved den Respekt, som den militaire Beskyttelse indgyder. Det er ligeledes bekjendt, at denne Sag oftere har været forhandlet imellem Generaloldkammeret, der i Handelsens Interesse reclamerede denne moralske Beskyttelse, og Admiralitetet, som ikke havde fundet Midler til at lade de Skibe, det dog sendte til Italien, gjøre en lille Afstikker til Smyrna og Alexandrien. Og saa dette har skule disse Underhandlinger være optagne med fornyet Kraft, og det støttet paa meget indstående Bønner fra vore Consuler i Levanten, og efter Forlydende skal der være grundet Udsigt til at dette saa længe nærede, saa billige Ønske vil gaae i Opfyldelse. Ved Siden deraf skal det udsendte Skib ogsaa medbringe Etatsraad Thorvaldsen, dersom han skulde ønske at benytte denne Leilighed til sin Hjemreise samt flere af hans Arbejder, og paa Mængden af disse vil det vel komme til at beroe, om det bliver Fregatten eller Corvetten, der efter den forhen af os omtalte Dvelfestour i Nordsoen vil komme til at gjøre denne interessante Afstikker til Smyrna, Alexandrien, Livorno og Algier.

— Hr. Handelscommis R. Gad i Helsingør, der vil være Læserne bekjendt fra det lille Skrift, han for et Par Aar siden udgav, under Titel: „Hvor skal jeg sætte min Søn i Skole?“ har i disse Dage udgivet en lille Piece, betitlet: „Om Bankens Forhold til Staten, og Forslag til en ny Stats-Indtægt.“ (30 Sider i 8vo). Vi troe at det maa interessere Læserne i Korthed at erfare Gjenstanden for dette lille Skrift, der iøvrigt indeholder Meget, som, ved noiere Overveelse, neppe kan bifalbes. Vi meddele derfor et kort Uddrag af samme uden for Resten her at ville tilføie nogen Bemærkning ved Skriftets Ind-

hold. Afhandlingen gaaer ud paa at fremstille Bankens forbestemte Formaal og Virksomhed, at vise denne Institutions formeentlige Mangler og angive Midlerne til sammes Afhjelpning til Fordeel for Staten. Forf. begynder med den Bemærkning, at Enhver, som kender Noget til Bankernes Historie, ikke kan være uvidende om, hvorledes disse Institutioner misbrugtes paa flere Maader, og at vi desværre maae sande Büschs Ord, „at en Bank sjældent bestaer længe, førend den forlader sit egentlige Maal og forandres saaledes, at Staten lider Skade, i Stedet for at erholde en forventet Hjælp“, naar vi kaste et Blik tilbage paa forrige Tider, i hvilke Banker grundlagdes ved Privates Midler og Magthaveres Privilegier, for, som det synes, hemmeligen at undergraves eller aabenbart at plyndres. Vort Fædrelands Bankhistorie giver Exempler nok paa Misbrug og Misgreb af lignende Art, og de blaa Sedler, som en tidligere Slægt saae udgaae under saamange Stikfælsler, vidne tilstrækkelig om, hvorledes en Bank, forbunden med og afhængig af Statsmagten, kan foranledige et heelt Lands Ødelæggelse og bane Bedkommende Veien til ligesom uformærket at stjæle Folket Marven ud af Benene. Efterat Forf. derpaa har givet et kort Omrids af Rigsbankens og Nationalbankens Grundvæsen, og sammenlignet disse tvende Instituter med hinanden, yttre han, at hine Büschs Ord uden Tvivl ogsaa ere anvendelige paa Nationalbanken. Da nemlig Bankens Grundfond bestaer af Actier, hver paa 100 Rdd., og de Grundeiere, hvis Hæftelse ikke udgjør 100 Rdd., ikke ere Actionaerer eller i sin Tid erholde noget Udbytte af Banken, med mindre de ved Tilskud sørge deres Hæftelse til 100 Rdd., eller forene sig med Andre, som ere i lige Tilfælde, om at sammenlægge deres mindre Hæftelsessummer til et saadant Beløb, saa synes ikke det Lighedsprincip, som er fulgt ved Fordelingen af Byrderne, at være i lige Grad tilstede ved Fordelingen af Fordelene, men meget mere at fortrænges af et, Institutets øvrige liberale Organisation og Lendents modstridende, aristokratisk Princip, i Følge hvilket de Store gives Udgang til at berige sig paa de Mindres Beføstning. Men ved denne Ulighed i Erstatningens Fordeling er man endnu ikke bleven staaende. Man er gaaet et Skridt videre, i det Bankoctroien tillader enkelt Mand at sælge sin Actieret, d. e. Erstatningsret, og, ved at gjøre denne Rettighed til Gjenstand for Handel, aabner Leilighed til, at et Antal af meget saa Personer, ja selv et enkelt Indi-